

Abstrakt (česky)

Předkládaná diplomová práce se zabývá tématem pražského sídliště Jižní Město II, jeho vizemi, projektováním a realizací. Z pohledu architektů zkoumá dobové přístupy k tvorbě obytného prostředí, názorové proměny i myšlenky ideálního bydlení. Analyzuje tyto aspekty v období od 70. do 90. let 20. století, přičemž zkoumá, jak se fenomén tvorby sídlišť v těchto obdobích měnil. Zvolená témata tato práce analyzuje na základě archivních materiálů architektonické povahy, dobových architektonických časopisů, v nichž architekti publikovali, a také odborné literatury. Hromadnou bytovou výstavbu s cílem rychle a efektivně řešit bytovou krizi provázela typizace a standardizace stavebních prvků a zprůmyslnění stavebnictví jako takového. Po zavedení panelové technologie začala vznikat stále větší sídliště, s kterými však souviselo mnoho problémů. Lidé se stěhovali do rozestavěného uniformního prostředí s chybějícími chodníky, obchody nebo službami. Tato práce analyzuje, jak se v druhé polovině 70. let na tuto situaci snažili reagovat architekti Jižního Města II, které se mělo stát vzorovým sídlištěm. Architektům se podařilo prosadit mnoho nových a netradičních prvků, které se na jiných sídlištích při soupeření s dodavateli a investory prosazovat nedařilo. Koncem 80. let však ze strany architektů stále sílila kritika nastaveného systému, který vyhovoval dodavatelům a investorům, ale myšlenkám tvorby kvalitnějšího životního prostředí svazoval ruce. Změnu přinesl rok 1989, po němž se stala sídliště terčem společenské kritiky a panovaly obavy z jejich sociálního vývoje. Na příkladu poslední části Jižního Města II se práce ukazuje, jakým způsobem probíhala tvorba obytného prostředí po roce 1989 a jací noví aktéři do jednání vstupovali.